

skyldeligt, at han paa Grund af den ved Stræffen og Bestyrelsen over Angrebet fremkaldte Mangel paa Besindelse ikke har haft Nie for Omstændighedernes virkelige Beskaffenhed. Selv hvor det maa antages, at han har opfattet denne, eller hvor denne ikke har kunnet undgaae hans Opmærksomhed, trods den Sindstilstand, hvori han maatte have befundet sig, saa at en virkelig tilregnelig Exces i Nødværge maa siges at have fundet Sted, turde det af Hensyn til den store Undskyldning, det uretmæssige Angreb kan indeholde for en saadan Exces, i Forbindelse med den mindre Tilregnelighed, som synes at være en Følge af den ophidsede Sindstemning, hvori den Angrebne ofte kan have befundet sig, være retfærdigt at aabne Afgang for Domstolene til at nedsette Lovens almindelige Straffe. I Overeensstemmelse hermed har Kommissionen i Udkastets § 38, 2det Stykke, gjort Forslag til særegne Regler om Bedømmelsen af Exces i Nødværge. Iøvrigt skal man med Hensyn til Nødværges-Begrebet endnu bemærke, at naar det i § 38 hedder at, „Handlinger, foretagne af Nødværge, ere straffrie, naar . . . de have været nødvendige osv.“, er det ikke Meningen, at den, der er udsat for et uretmæssigt Angreb, skulde være forpligtet til at undgaae det ved itide at bortfjerne sig eller søge Hjælp hos Politiet, saa at hans Forsvar, naar han havde undladt Saadant, skjøndt det var ham muligt, i og for sig derved blev uberettiget; det maa uden Tvivl beroe paa Omstændighederne, navnlig paa hans Interesse i at blive paa Stedet, den større eller mindre Rimelighed for et forestaaende Angreb, dets sandsynlige mere eller mindre farlige Charakter og deraf igjen følgende større eller mindre Udset til, at det derved fremkaldte Forsvar kunde medføre nogen større Ulykke, den Tilstand, hvori Angriberen befunder sig saavel som hans hele Personlighed m. m., om det med Føie kan forlanges af den for et Angreb Udsatte, at han paa den ommeldte Maade skal søge at undgaae samme, men som Regel maa man vistnok snarest opstille den Sætning, at det ikke kan forlanges, at Nogen skal trække sig tilbage fra et Sted, hvor han har Ret til at være, for et uberettiget Angrebs Skyld. Forsaavidt det derhos er

Betingelsen for Nødværge, at Angrebet skal være uretmæssigt, udelukkes dog ikke derved, at Selvforsvar kan være tilladeligt imod en Vold eller Magtsanvendelse, der fra først af har været maafæe endog retmæssig, naar den senere taber denne Charakter; det maa saaledes uden al Tvivl ansees som lovligt Nødværge, naar den ene af Deeltagerne i et Slagsmaal, efter forgjæves at have gjort Forsøg paa at afbryde det ved f. Ex. at bede om Fred, derefter for at forsvare sig tilføier sin Modstander Overlast. Det har vel været under Overveelse i Kommissionen, at tilføie en udtrykkelig Bestemmelse derom, men man har ikke anset dette for nødvendigt, da det formeentlig er Noget, der ligefrem følger af en rigtig Fortolkning af den først i § 38 givne Hovedbestemmelse, ligesaa lidt som man, efter Indholdet af det 2det Stykke i Udkastets § 38 om Exces i Nødværge, har fundet det nødvendigt dertil at føie en Udtalelse om, at det ogsaa er Exces, naar Nogen efter at have afvendt eller gjort Ende paa det uretmæssige Angreb ikke destomindre vedbliver at anvende Magt, og at han derfor skal straffes efter de almindelige Straffebestemmelser — dog med Mildhed i Balget af Straffegraden.

Den i Udkastets § 39 givne Bestemmelse, at den, som for at redde sig eller Andre fra en overhængende Fare for Liv eller Helbred bemægtiger sig fremmed Eiendom eller derpaa gjør Skade, ikke derfor skal straffes, forsaavidt ingen anden Redningsmaade stod til hans Raadighed, — en Regel, der svarer til den norske Straffelovs Kap. 7 § 5 og ikke er udsendt i den danske Strafferet, see Resc. for Finmarken af 2 Mai 1776 § 7, jfr. Resc. af 25 Juli 1808 for Island, § 7, samt Grundfættningerne i Fd. af 4 August 1819 — behøver med den Begrænsning, hvori den saaledes er givet, neppe nogen videre Begrundelse. Man skal kun, idet man, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om en Ubvidelse af Reglen til at gjælde om Angreb paa andre Retsgoder end Eiendomsrettigheder under overhængende Fare for Livet, henviser til det ovenfor Anførte i Begyndelsen af Bemærkningerne til Udkastets 3die Kapitel, med Hensyn til Paragraphens Affattelse bemærke, at man med Føie har brugt